

„Já jsem měl jako malej kluk, jsem vystříhoval vojáky, měl jsem tančík takovej, no...a prostě jsem jako věděl, co ty vojáci jako jsou a todlencto. Ty pražáci je jako ty Němce nevíkali, ale prostě přišli se na ně podívat a měli všichni, jak bych to řekl, hroznej na ty Němce vztek, a samozřejmě ženský brečely. Jako my jsme byli v tom sklepě a tak tam najednou vrazili asi 4 nebo 5 těch esesáků jo, a odvedli mužský, jako na tu..., že budou rozebírat ty barikády. Už v té době jsme věděli, že kousek dál, směrem jako nad ten kopec dolů k té nemocnici tam byly občanský domy a oni tam ti Němci postříleli asi 19 lidí. Víceméně to byl velikej strach, když tam vrazili. Další kontakt s nima jsme měli asi o den pozdějc, kdy vrazili do toho sklepa a řvali „Essen, essen!“, což znamená jídlo, čili ty ženský jim dávaly všechno možný, co prostě bylo po ruce, protože jako strach byl velikej. Ráno nás osvobodili Sověti, ale není to tak docela, protože už osmýho prostě byl klid zbraní. Rodiče mě drželi doma, ale toho devátýho jsem nějak jako vyklouzl, jo.. Vyklouzl jsem jo a tak jsem se jako dostal na tu hlavní silnici a viděl jsem svý první mrtvý a potom esesáka, kterej to dostal takhle a oni se tam na tý periférii tam ti Sověti se jako utábořili a pamatuji se, že...no a oni byli prostě špinavý...no prostě jak taková, jak takový tažení...prostě si vyžadovali...tak to byl první z těch, toho pátého...no a jak říkám podle toho jsem jim jako tam celý odpoledne a ani mě potom rodiče mě nijak netrestali, protože byli rádi, že jsem se vrátil...takže v tom osmačtyřicátým jsem skutečně viděl nástupy a říkalo se, že v prý v těch puškách neměli náboje a vypadalo to zle, protože jako to byla to svým způsobem občanská válka jo, jenomže se nestřílelo...já jsem v tom osmačtyřicátý rok udělal víceméně...jak jak ty hodně lidí v Milicích prostě pochodovali a přebírali prostě, přebírali ty sekretariáty těch stran socialistická, lidová a tak dále, těch, kteří přebírali moc ve státě...“

